

Újra otthon – félév még nem volt ilyen...

„Nézzünk a jövő felé teljes nyugalommal, Isten akaratán megnyugodva, de elszánt akaráttal, hogy bármilyen nehéz viszonyok várjanak is reánk, előreláthatólag új helyünkön: szívvel, kedéllyel, testvéri munkával és Isten segítségével otthonunkká teremtjük azt is.”
(Sík Sándor, 1953)

Hát igen... Ezek a több mint félévszázados szavak ma is igazak lehetnek. Ám nekünk e szavak nem pusztán vigasztalásunkra szolgálnak, hanem örömeinket, reményeinket és terveinket fejezik ki. Az elmúlt félév legtöbbször használt iskolai szava a „**költözés**” volt: nem rezignáltan és a beláthatatlan jövőbe tekintve, hanem a jelen nagyszerű lehetőségeként várva használtuk... Minden esemény, amely egy iskola – a miénk is – öröme és bánata, eltörpült vagy legalábbis más helyiértékre került KÖLTÖZÉS várva-várt indulása előtt. Az eltörpülő események sem voltak *törpe minoritás, érdemes őket egy szempillantás alatt áttekinteni.*

Az *egyhetes ausztriai sítúrák* sok jó pályáról, esti vidámságról és remek túrógombócokról szóltak: hála *Szakács Zoltán* tanár úr és ügyes segítő csapatának. A téli túrák résztvevői számháborúkról, téli csendről, nagy vacsorázásokról és éjszakai kalandokról írtak.

A *Piarista Bál* (*Zsódi Viktor* tanár úr szervezésében) „*hilarem datorem amat Dominus*” (a. m.: a jókedvű adakozót szereti az Úr) jelszóval indult. Jelenlegi és öregdiákok, barátok és családtagok, szülőbáncs és együttesként a „*piarista család*” megjelent tagjai számára adtak színvonalas műsort. És persze, a jókedv (és az adakozás) sem maradt el.

A Bál az új épület szépségét vetítette előre, a *március 15-i ünnepély* pedig a múltat kutatta és a jelentől búcsúzott. Nemzeti jelképeink múltját és jelenét az iskola régi MIKSZÁTH TÉRI multifunkciós (bár kissé dűledező) tornatermében tekinthettük át. Az iskola tanári kara pályázatot írt ki „*Búcsú a Mikszáth tértől*” címmel: a pályázatot benyújtó kisebb-nagyobb-öregebb diákok fényképeztek, interjúkat készítettek az 1953-as költözés és a Mikszáth téren eltöltött évtizedek átlóival. A költözés előtt az elmúlt 58 év örömei és gondjai meglevenedtek a filmkockákon, hangfelvételeken és társasjátékok kérdései között. A pályázat díjazottjait március 15-én hirdettük ki.

Örömteli (és más szempontból szomorkás – a *Szerke*., aki bocsánatot kér ezért a mondatért) esemény volt a rendi káptalan a Piarista Gimnázium számára. Készültünk is rá – üléseztünk és terveket szőttünk, drukkoltunk is – hiszen jó ismerősünk és barátunk volt a jelöltek szinte mindegyike. *Labancz Zoltán* tanár urat, a mi kollégánkat választotta meg a rendi közösség tartományfőnökké! Sok erőt és kegyelmet kívánunk Neki. A tantárgyfelosztás és az órarend átdolgozása néhány nap alatt megtörtént – *hála a kollégák áldozatkészségének.*

Közben fél szemünkkel a **Duna-parti épület állapotát** lestük: ha új berendezés érkezett, ha új kapcsolókat szereltek fel, örültünk. Már a költözés előtt birtokba tudtuk venni a tornatermet heti egy-két edzésre.

És eljött az április, a Nagyböjt utolsó néhány hete. Ami az iskolában évente ismétlődő teendő volt, ment szinte magától, mondhatni *önjáró* lett (hála a kollégáknak). Az igazgatói irodában repkedtek a leltár számai: 1581, 1582... A költözés előtt meg kellett találni mindennek a helyét. Dönteni kellett arról, hogy mit vigyünk át, mikor, mi legyen „lom”, mi kerüljön raktárba. A tárgyakat fel kellett címkézni rendeltetési helyük szerint (ezután megtudtuk, hogy a **LOM**-nak hány különböző változata van: áLOM, hataLOM, bizaLOM...), s be kellett csomagolni. Ki kellett választani a FŐVEZÉREKET és az irányítókat, az *indítókat* és a *fogadókat*, a *parkolóőröket*, az *erős csapatokat*, a *projektorszerelőket*, a *média-munkásokat*, a *vadászokat*... S persze a területfoglalási engedélyek beszerzése is izgalmas volt.

A Nagyhéten sok nagyméretű bútor és a földszint négy db. 1,5-2 tonnás szobrai átmentek – a FŐSPED cég segítségével. Csodálatos és ijesztő volt látni, ahogy a kéttonnás „áldó Jézus” szobor a levegőbe emelkedik, majd lassan és méltóságteljesen elfoglalja az Őt megillető talapzatot.

Az idei **ballagás** rendhagyó volt: inkább a *nagycsütörtöki oltárfosztás szertartásához hasonlított*. Az épület díszeitől megfosztva állt az őt elhagyó tizenkettedikesek és diáktársaik, a tanárok és a szülők előtt. Nem voltak már tablók, csak a másfél tizenkettedikes tablók, nem voltak már szobrok és domborművek, csak a porcsíkös falak. Ha valami *elballagás*, akkor ez az volt.

A költözés előtti utolsó tanítási nap este kilenc órától éjszaka kettő óráig tartott a tanárok boldog-szomorú búcsúzása az épulettől. Bőséges vacsora után, csendes borozgatás előtt végigballagva az épület elhagyott termein vidám és megható történeteket meséltünk az egyes teremhez kötődő diákokról, tanárokról, élményekről.

A költözés megindulása előtti napon szinte észrevétlenül zajlott le a *bérmálás*. De utána még jobban éreztük a Szentlélek segítségét.

A tanárkollégák és a diákok szorgalmasan (és már a költözés előtt elkezdték!) csomagoltak, ragasztgattak, készülődtek. **Hála ügyességüknek az iskola berendezéseinek többsége 3,5 nap alatt átment**, s szinte minden tárgy és doboz a megfelelő célállomásra került (még ha nem is kicsomagolva) **4,5 nap alatt**. A **fővezérek (Zsódi tanár úr és Szakál tanár úr)** emberfeletti munkát végeztek – az igazgató úr **legfő-főbb vezérsege** alatt. A **kollégák** – bár nem volt könnyű a munka - becsülettel és kreatívan helytálltak. A **diákok** áldozatosan jelen voltak, *és nem mondtak nemet semmiféle kérésre, megbízatásra*. A vállalkozó **szülők és öregdiákok** – autóval és kétékezi munkával – *rengeteget segítettek*.

KÖSZÖNJÜK MINDANNYIUKNAK.

Hála a Jó Istennek, nem történt beleset, a tárgyak is épségben a helyükre kerültek. Lassacskán kezdünk kilátni a dobozok és ládák mögül. Lassan megszokjuk az elektromos ajtónyitó kártyák használatát. Lassan hozzászokunk az új csengőhöz (persze azért majd próbáljuk módosítani ☺). Bár most még az épület próbaidős, s jönnek elő a gyermekbetegségei, még mesteremberek szaladnak (vagy inkább cammognak) fel- s alá, azért egyre otthonosabban érezzük magunkat.

És örülünk az újnak és szépnek, s köszönjük mindazoknak a munkáját és áldozatát, akik minket ide segítettek.

A **Mikszáth téri iskolaépület pedig csendben elalszik: diákjai elhagyták, berendezési tárgyait átvitték, maradék bútorait pedig kiszerezték**. Ha valaki csak ezt látná öregdiákként, diákként, tanárként – szomorú lehetne. De talán olyan ez az épület mint a **főnixmadár: hamvaiból újra éled**. A régi képek, a régi berendezések felújítva ott vannak az új Duna-parti épületben – mintegy *hidat képezve* a múlt, a jelen és a jövő között. Az elmúlt évtizedek piarista családja, a jelenlegi iskolapolgárság és a jövő generációk tiszteletére az új épület első tanítási napját még a Mikszáth téren kezdtük: az Igazgató Úr levette az iskola tábláját, majd kürttel és trombitával, harsonával és énekszóval **vonult át** az új iskolába 300 diák, öregdiákok, szülők és tanárok. A Tartományfőnök Úrtól megkaptuk az iskola kulcsait, s elkezdünk birtokba venni az épületet.

Vízhányó Zsolt – Kormos Zoltán